ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Σύνδεσμος Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων Αντιστασιακών 1967 – 1974
Αθήνα: 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2021

Για το λαό μας, η 21ηΑπριλίου 1967 και η 7ετία που ακολούθησε, είναι μέρος της πρόσφατης ιστορίας της χώρας, που πρέπει να μελετά και να αντλεί διδάγματα.

Το πραξικόπημα της 21ηςΑπριλίου 1967, δεν έγινε τυχαία ή αναίτια και δεν ήταν έργο μερικών «επίορκων αξιωματικών», όπως οι αναθεωρητές της ιστορίας υποστηρίζουν.

Γεννήθηκε μέσα στους κόλπους του μετεμφυλιακού αστικού πολιτικού συστήματος, της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, που οικοδομήθηκε στη χώρα μας μετά τη λήξη του εμφύλιου πολέμου, με σημαία τον αντικομμουνισμό και με πρωταρχικό το ρόλο του Παλατιού και των Ενόπλων Δυνάμεων. Επίσης, το Σύνταγμα που ίσχυε από το 1952 νομιμοποιούσε την εκτροπή από τον αστικό κοινοβουλευτισμό, δίνοντας δικαίωμα στο βασιλιά να αναλάβει τέτοια πρωτοβουλία μετά από πρόταση του υπουργικού συμβουλίου. Γεννήθηκε μέσα από την κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος και επιβλήθηκε με στόχο να το βγάλει από αυτή.

Οι ρίζες του βρίσκονται στις αντιθέσεις που υπήρχαν ανάμεσα στα τμήματα της άρχουσας τάξης της χώρας μας, αλλά και στις επιδιώξεις του παλατιού για πιο καθοριστική παρέμβαση στα πολιτικά πράγματα. Στην ανάγκη για εξασφάλιση πιο σταθερών συνθηκών για την κερδοφορία του κεφαλαίου.

Οι ίδιοι οι πραξικοπηματίες ισχυρίζονταν πως με το πραξικόπημα, έβαλαν τέλος στην, κατ’ αυτούς, επικρατούσα φαυλοκρατία, στην ανικανότητα των πολιτικών και στον κομμουνιστικό κίνδυνο.

Επιβλήθηκε για να αντιμετωπιστεί το Κυπριακό, προς όφελος των ιμπεριαλιστών, των ΗΠΑ & του ΝΑΤΟ .

Επιβλήθηκε γιατί η γεωπολιτική θέση της Ελλάδας, ήταν ιδιαίτερα σημαντική για την προώθηση των συμφερόντων των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ στην περιοχή της Μεσογείου αλλά και την προώθηση μέσω αυτών, των συμφερόντων της Ελληνικής άρχουσας τάξης.

Η επτάχρονη στρατιωτική δικτατορία της 21ηΑπριλίου του 1967, εδραιώθηκε στηριζόμενη στη ωμή βία, τις διώξεις, συλλήψεις, εκτοπίσεις και φυλακίσεις των πολιτικών αντιπάλων της.

Δεν επιβλήθηκε αναίμακτα. Υπήρξαν θύματα. Τις πρώτες μέρες συνελήφθηκαν πάνω από 10.000 αγωνιστές, κύρια κομμουνιστές. Στα τέλη Απρίλη του 1967, πάνω 7.000 πολιτικοί κρατούμενοι μεταφέρθηκαν, χωρίς δίκη, με την κατηγορία πως ήταν κομμουνιστές, άρα επικίνδυνοι για το καθεστώς, στη Γυάρο, που άνοιξε ξανά μετά από πολλά χρόνια. Σε πάνω από 120 ανέρχονται οι νεκροί του αγώνα.

Η δικτατορία επέβαλε την απαγόρευση λειτουργίας των πολιτικών κομμάτων και οργανώσεων της νεολαίας, τη διάλυση των συνδικαλιστικών και μαζικών ενώσεων και φορέων, την απαγόρευση των συναθροίσεων και κινητοποιήσεων, τη λογοκρισία κ.α. Προσπάθησε να παρέμβει στη νεολαία, μέσα από τους «Πρόσκοπους» και τους «Άλκιμους» χωρίς αποτέλεσμα. Εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο το αντιδημοκρατικό «οπλοστάσιο» που βρήκε έτοιμο (Εθνικά Φρονήματα, φακέλωμα, διώξεις για πολιτικούς λόγους, κ.λ.)

Παρόλα αυτά, δεν μπόρεσε να αποκτήσει λαϊκό έρεισμα, ούτε να αποτρέψει την αντίσταση του λαού και της νεολαίας, αντίσταση που εκφράστηκε ακόμα και στους κόλπους των ενόπλων δυνάμεων.

Σε αυτό συνέβαλε αποφασιστικά η σθεναρή στάση των συλληφθέντων των πρώτων ημερών που αρνήθηκαν να υπογράψουν δήλωση μετανοίας, η γρήγορη δημιουργία παράνομων οργανώσεων και η ανάπτυξη του αντιδικτατορικού κινήματος.

Συνέβαλε το κίνημα συμπαράστασης στους πολιτικούς κρατούμενους που ξεδιπλώθηκε τόσο στο εσωτερικό της χώρας όσο και στο εξωτερικό.

Συνέβαλαν και ιστορικοί λόγοι, όπως οι παρακαταθήκες της Εθνικής Αντίστασης και του ΔΣΕ, οι νωπές μνήμες του λαού μας από τις πολύχρονες διώξεις των αντιστασιακών , κ.λ.π.

Στις **23 Ιούλη του 1974** η Χούντα κάτω από το βάρος της προδοσίας της Κύπρου, την διεθνή απομόνωση στην οποία είχε περιέλθει και την πίεση του αντιδικτατορικού κινήματος, με κορυφαία στιγμή την εξέγερση του Νοέμβρη του 1973, κατέρρευσε, παραδίνοντας την

εξουσία στους αστούς πολιτικούς, μετά την γνωστή συμφωνία ανάμεσα στη Χούντα, τον αστικό πολιτικό κόσμο και τους Αμερικάνους.

Κάποιοι, ισχυρίζονταν πως οι αγώνες κατά της δικτατορίας έχουν δικαιωθεί και πως ζούμε σήμερα στην «καλλίτερη Δημοκρατία» που είχε ποτέ η Χώρα. Η παρατεταμένη οικονομική κρίση, τα βάρβαρα αντιλαϊκά μέτρα της τελευταίας 10ετίας, η αστυνομοκρατία και η καταστολή, η συμμετοχή στην ιμπεριαλιστική δράση με την Ελλάδα να γίνεται ορμητήριο και ένοπλες δυνάμεις έξω από τα σύνορα, δείχνουν πόσο αβάσιμοι είναι οι ισχυρισμοί αυτοί. Κάνουν πως ξεχνούν ότι ο αντιδικτατορικός αγώνας, είχε και κοινωνικό περιεχόμενο που εκφράστηκε με το σύνθημα «ΨΩΜΙ -ΠΑΙΔΕΙΑ- ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» και αντιιμπεριαλιστικό προσανατολισμό, που εκφράστηκε με το **«ΕΞΩ οι ΗΠΑ- ΕΞΩ το ΝΑΤΟ».**

Στα χρόνια της «μεταπολίτευσης» ο λαός μας πέτυχε με την πάλη του κατακτήσεις σε θεσμικό και οικονομικό επίπεδο. Η αντίθεση όμως ανάμεσα στην εργασία και το κεφάλαιο, παραμένει κυρίαρχη και στα χρόνια της ανάπτυξης, αλλά και στις συνθήκες γενικευμένης κρίσης.

Σήμερα, όπως και τότε, όταν αναφερόμαστε στα δημοκρατικά δικαιώματα, στα δικαιώματα του λαού, πρωταρχικά αναφερόμαστε:

Στο δικαίωμα των εργαζομένων να έχουν όλοι πλήρη και σταθερή δουλειά με μισθούς που να ικανοποιούν τις σύγχρονες ανάγκες τους. Αντί αυτού, διαμορφώνεται ένας εργασιακός μεσαίωνας, με τη συνεχή ανανέωση του αντεργατικού οπλοστασίου.

Στο δικαίωμα της κοινωνικής πρόνοιας και της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Βλέπουμε όμως τα επιδόματα, σε ευπαθείς ομάδες, να πετσοκόβονται ή και να καταργούνται και η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη να γίνεται όλο και ακριβότερη για τους εργαζομένους.

Στο δικαίωμα των εργαζομένων για αξιοπρεπή γηρατειά. Βλέπουμε ο εργάσιμος βίος συνεχώς να επιμηκύνεται και οι συντάξεις συνεχώς να συρρικνώνονται.

Στο δικαίωμα στην παιδεία, για την εξασφάλιση της μόρφωσης όλων των παιδιών των εργατικών, λαϊκών οικογενειών. Βλέπουμε να ορθώνονται συνεχώς και νέοι φραγμοί και περιστολή των ακαδημαϊκών ελευθεριών με την ίδρυση της Πανεπιστημιακής Αστυνομίας.

Ο εργαζόμενος τυπικά έχει το δικαίωμα να απεργεί και να διαδηλώνει, αλλά το νομοθετικό οπλοστάσιο των κυβερνήσεων ορθώνει ολοένα ανυπέρβλητα εμπόδια σε αυτά τα δικαιώματα. Όμως δέχεται ολομέτωπη επίθεση, με το επιχείρημα πως οι απεργίες και οι

διαδηλώσεις συμβάλουν στην οικονομική κρίση, εμποδίζουν την ανάπτυξη και αυτό είναι σε βάρος του λαού. Προσπαθούν, εφαρμόζοντας την τακτική του διαίρει και βασίλευε, να στρέψουν την μια ομάδα των εργαζομένων ενάντια στην άλλη.

Τα τελευταία χρόνια, επιδιώκοντας το χτύπημα των λαϊκών διεκδικητικών αγώνων και στο όνομα της τήρησης των απαγορευτικών μέτρων λόγω covid-19, έχουν ενισχυθεί οι κρατικοί κατασταλτικοί μηχανισμοί και έχει ενταθεί ο αυταρχισμός, η αστυνομοκρατία, η νομοθέτηση της περιστολής των διαδηλώσεων, η θέσπιση της πανεπιστημιακής αστυνομίας κ.α.

Η πανδημία που μαστίζει την ανθρωπότητα, για πάνω από ένα έτος και η άρνηση του κράτους να πάρει ουσιαστικά μέτρα για την προστασία της υγείας και της ζωής των πολιτών ενισχύοντας το Δημόσιο Τομέα Υγείας και επιτάσσοντας τον ιδιωτικό τομέα, έχουν δημιουργήσει για τους εργαζόμενους και τη νεολαία, ασφυκτικές- αφόρητες συνθήκες διαβίωσης, με περιστολή ατομικών και συλλογικών ελευθεριών, (περιστολή συναθροίσεων, κινητοποιήσεων, κ.λ.π.). Στην περίοδο της πανδημίας η κυβέρνηση της ΝΔ δεν ενίσχυσε τα Δημόσια Νοσοκομεία με προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, αλλά αντίθετα, ενίσχυσε πολύμορφα τις μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις στον τομέα της υγείας, που θησαυρίζουν σε βάρος του λαού. Δεκάδες ασθενείς με covid-19 νοσηλεύονται εκτός ΜΕΘ. Ξεπέρασαν τις 9.000 οι συνάνθρωποί μας που έχασαν τη ζωή τους από αυτή την εγκληματική αντιμετώπιση του κορωνοϊού.

Σ’ αυτές τις συνθήκες, προετοιμάζονται νέες εργασιακές σχέσεις, για να διασφαλίσουν την κερδοφορία των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων και την προώθηση των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων σαν μέσο για την αντιμετώπιση της νέας κρίσης που επιτάχυνε ο κορωνοϊός. Η επίθεση που δέχονται οι εργαζόμενοι και η νεολαία, από την κυβέρνηση της Ν.Δ. και την εργοδοσία, με την εφαρμογή εκτεταμένης περιοριστικής, αντιλαϊκής πολιτικής, είναι σκληρή και συντονισμένη. Το νομοσχέδιο που θέλει να καταργήσει το 8ωρο, το δικαίωμα στη δουλειά και στη ζωή των εργαζομένων, αποτελεί αιτία πολέμου για το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Να μην υποκύψουμε στους νέους εκβιασμούς της πλουτοκρατίας, των κυβερνώντων, της Ε.Ε., των μέσων ενημέρωσης, στο όνομα της δήθεν δίκαιης ανάπτυξης.

Αναδεικνύεται, αντικειμενικά, η αναγκαιότητα για ένα ισχυρό, ταξικά προσανατολισμένο και πολιτικοποιημένο κίνημα, ικανό να αναμετρηθεί με την βάρβαρη αντιλαϊκή πολιτική, να επιβάλλει λύσεις προς όφελος του λαού και της νεολαίας.

54 Χρόνια μετά το πραξικόπημα της 21ηςΑπριλίου του 1967, ο αγώνας για δημοκρατικές ελευθερίες και δικαιώματα, ο αγώνας για χειραφέτηση των εργαζομένων, ο αγώνας για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών των εργαζομένων και της νεολαίας ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ!!!

Μέσα στην περίοδο της πανδημίας με τον κορωνοϊό, τα γεράκια του ΝΑΤΟ προσπαθούν να αξιοποιήσουν την κατάσταση για την προώθηση των ιμπεριαλιστικών τους βλέψεων. Οι πρόσφατες εξελίξεις στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο, με την επιθετικότητα της Τουρκίας στα πλαίσια των ανταγωνισμών της άρχουσας τάξης της Ελλάδας με αυτήν της Τουρκίας, αλλά και τα παζάρια που γίνονται υπό τη σκέπη των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, τίποτα καλό δεν προοιωνίζεται για τους λαούς της περιοχής.

Τα γεγονότα στην περιοχή μας, η κρίση στην Ουκρανία, η συγκέντρωση μεγάλων πολεμικών δυνάμεων στη Μαύρη Θάλασσα, εγκυμονούν τεράστιους κινδύνους και για την Ελλάδα. Η συμμετοχή και Ελληνικών στρατιωτικών δυνάμεων σ΄ αυτή την επιχείρηση των Αμερικάνων και του ΝΑΤΟ με την αξιοποίηση και του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης, όπως και σε άλλες επιχειρήσεις που δείχνουν την επιθετικότητα της Ελληνικής άρχουσας τάξης, η μετατροπή της χώρας σε πολεμικό ορμητήριο του ΝΑΤΟ με διάσπαρτες στρατιωτικές βάσεις παντού, βάζει τη χώρα και το λαό μας στο στόχαστρο.

54 χρόνια μετά το πραξικόπημα της 21ηςΑπριλίου του 1967 ο λαός μας συνεχίζει να αγωνίζεται:

• Για για την ικανοποίηση όλων των δικαιωμάτων του, για καλλίτερες συνθήκες διαβίωσης, για να μπορεί να ζήσει σε ευημερία.

• Για ουσιαστικά μέτρα προστασίας της υγείας μας, με ενίσχυση του Δημόσιου Συστήματος Υγείας, με προσλήψεις του απαραίτητου ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού για την Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας, για άμεση επίταξη του ιδιωτικού τομέα.

• Για επίσπευση των εμβολιασμών

• Για ουσιαστικά μέτρα προστασίας στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς και τους χώρους δουλειάς και επαναλαμβανόμενα τεστ με ευθύνη του κράτους.

• Για μέτρα προστασίας στα σχολεία και ενίσχυση τους με εκπαιδευτικούς, μείωση μαθητών στην τάξη, άμεσοι εμβολιασμοί, τέστ με ευθύνη του κράτους, και αντίστοιχα μέτρα στα

Πανεπιστήμια ώστε να γίνονται μαθήματα δια ζώσης.

• Ενάντια στη βία του κεφαλαίου και του πολιτικού του προσωπικού, αψηφώντας τους εκβιασμούς και τα κατασταλτικά μέτρα.

• Για να καταργηθούν οι νόμοι για τις διαδηλώσεις και την αστυνομία στα Πανεπιστήμια.

• Για αποδέσμευση από τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς, ΝΑΤΟ-ΕΕ.

• Για καμιά συμμετοχή ελληνικών στρατευμάτων έξω από τα σύνορα.

• Για να κλείσουν όλες οι αμερικανοΝΑΤΟϊκές βάσεις στην Ελλάδα.

Σ’ αυτούς τους αγώνες του λαού και της νεολαίας, εμείς οι φυλακισθέντες και εξορισθέντες αντιστασιακοί συμμετέχουμε με όλες μας τις δυνάμεις. Από την μακρόχρονη πείρα μας γνωρίζουμε πως οι αγώνες δεν είναι μάταιοι, δεν είναι χαμένοι. Χαμένοι είναι μόνο οι αγώνες που δεν δίνονται, κάτω από το φόβο, τον εφησυχασμό, την ηττοπάθεια, το συμβιβασμό.

54 Χρόνια μετά το πραξικόπημα της 21ηςΑπριλίου του 1967, ο αγώνας για δημοκρατικές ελευθερίες και δικαιώματα, ο αγώνας για χειραφέτηση των εργαζομένων, ο αγώνας για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών των εργαζομένων και της νεολαίας ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ!!!

